

SỰ KIẾN KHỞI NGUYÊN VŨ TRỤ

Bởi:

PHẬT PHÁP THƯỜNG TRỤ

SỰ KIẾN KHỞI NGUYÊN VŨ TRỤ

[Pháp Không Chân Như](#)

Vũ trụ đã được sinh khởi từ “Cái Không Có”. “Cái Không Có” diễn đạt cho không có bất cứ tồn tại, kể cả không gian và thời gian. Để gán cho “Cái Không Có” một cái tên, cái tên đó được đặt trong ngoặc đơn này: (). Từ đây trở về sau, khi nói () tức là nói “Cái Không Có”.

Mốc 0 của thời gian vũ trụ, được định nghĩa là thời điểm đầu tiên sinh khởi vũ trụ, sinh khởi mọi tồn tại, kể cả không gian và thời gian.

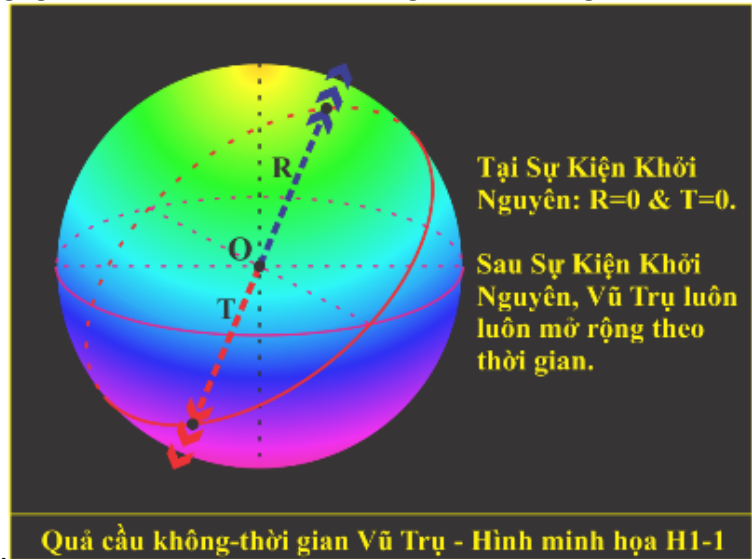
Ghi nhớ rằng, không có bất cứ khái niệm dành cho sự tồn tại xảy ra “trước” mốc 0 của thời gian vũ trụ. Khi nói “trước” tức là nói đến thời gian trước thời điểm đang xét. Nếu nói “trước” mốc 0 của thời gian vũ trụ, tức nói rằng trước mốc 0 của thời gian vũ trụ có tồn tại thời gian. Vậy nên, không bao giờ nói “trước mốc 0 của thời gian vũ trụ”. Không có cái gọi là “trước” mốc 0 của thời gian vũ trụ, kể cả chữ “trước”. Mốc 0 của thời gian vũ trụ biểu thị tột cùng thời điểm quá khứ của mọi tồn tại.

Tại mốc 0 của thời gian vũ trụ, từ () sinh khởi đồng thời tồn tại các cặp đối xứng gồm một tập vô hạn phần tử phi vật chất $\bar{A} \{\bar{A}_1, \bar{A}_2, \dots, \bar{A}_\infty\}$ và một tập vô hạn phần tử phản phi vật chất $A \{A_1, A_2, \dots, A_\infty\}$ cùng với không gian và thời gian. Phi vật chất \bar{A} là phi vật chất duy nhất được sinh khởi từ (). Ngoài phi vật chất \bar{A} , không có bất cứ phi vật chất khác. Phản phi vật chất A là phản phi vật chất duy nhất được sinh khởi từ (). Ngoài phản phi vật chất A , không có bất cứ phản phi vật chất khác.

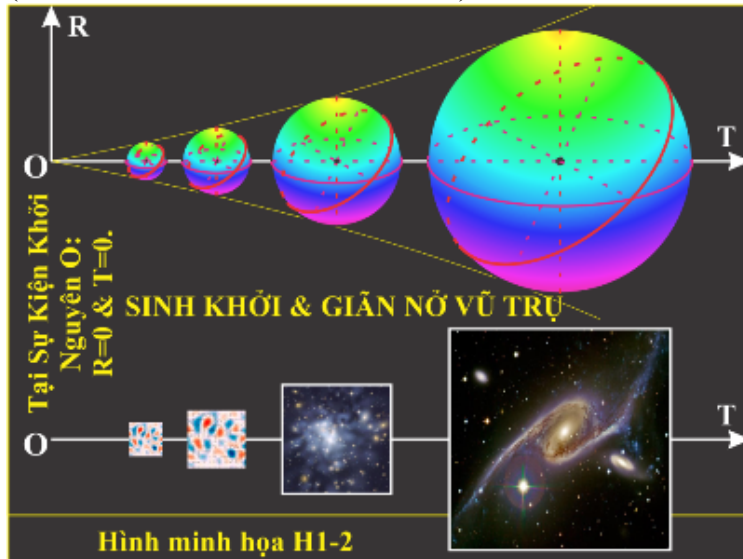
SỰ KIỆN KHỞI NGUYÊN VŨ TRỤ

Vị trí mà vũ trụ từ đó được sinh khởi tại thời điểm mốc 0 của thời gian vũ trụ, được gọi là vị trí khởi nguyên vũ trụ. Vị trí khởi nguyên vũ trụ và mốc 0 của thời gian vũ trụ, được gọi là Sự kiện khởi nguyên.

Sau Sự kiện khởi nguyên, không gian vũ trụ luôn luôn tăng theo thời gian vũ trụ.

(Xem hình minh họa H1).

Ghi nhớ rằng, không có bất cứ khái niệm dành cho sự tồn tại “ở bên ngoài” vũ trụ. Khi nói “ở bên ngoài” tức là nói đến không gian nằm ở bên ngoài cái đối tượng đang xét. Nếu nói “ở bên ngoài” vũ trụ, tức nói rằng ở bên ngoài vũ trụ có tồn tại không gian. Vậy nên, không bao giờ nói “ở bên ngoài vũ trụ”. Không có cái gọi là “ở bên ngoài” vũ trụ, kể cả chữ “ở bên ngoài”. Không gian vũ trụ luôn là biểu thị tốt cùng của không gian ở mọi thời điểm của mọi tồn tại.

Chú giải:

1.. *Cặp đối xứng là cặp đối tượng được sinh khởi từ () hoặc được sinh khởi từ một tồn tại mà tồn tại đó không thay đổi khi sinh khởi cặp đối tượng đó, biểu hiện sự tồn tại của nhau, khi tác hợp đồng nhất với nhau thì hủy diệt lẫn nhau trở thành () và không để lại bất cứ tàn dư nào, và: cái này sinh nên cái kia sinh, cái này có mặt thì cái kia có mặt, cái này không có mặt thì cái kia không có mặt, cái này diệt nên cái kia diệt.*

2.. *Nếu có người cho rằng tại mốc 0 của thời gian vũ trụ, từ () sinh khởi duy nhất một phần tử cùng với không gian và thời gian thì có đúng không?*

Không đúng. Nội dung chính ở trên được diễn đạt từ kết quả thiên quán, kết quả thiên quán này là sự thật của vũ trụ. Sự thật của vũ trụ thì không thay đổi theo cách nghĩ của con người, cái gọi là cho rằng, cho là, suy ra rằng, khẳng định rằng, theo tôi là, theo người kia thì, ... Mặt khác, không có bất cứ trường hợp mà từ không có bất cứ thứ gì lại sinh khởi được duy nhất một tồn tại (một cái có). Khi không có bất cứ thứ gì lại sinh khởi tồn tại (cái có) thì tồn tại đó phải là những cặp đối xứng, mà mỗi cặp đối xứng khi tác hợp đồng nhất với nhau thì chúng hủy diệt, không còn tồn tại, tức trở thành như lúc đầu không có bất cứ thứ gì. Ví như không có bất cứ tiền mà sau đó có được một đồng, thì hoặc là mượn một đồng (tức là nợ một đồng), hoặc phải bỏ sức ra tương đương một đồng (tức là mất sức tương đương một đồng), hoặc được người khác cho một đồng (tức là người khác mất một đồng),... Ví như con số 0 chỉ có thể bằng số 2 cộng với số -2, bằng số (3+4) cộng với số (-3-4), ..., không thể từ số 0 mà sinh ra chỉ duy nhất số 2, hoặc số -2, hoặc số 3, hoặc số -3, ...

3.. *Nếu có người cho rằng tại mốc 0 của thời gian vũ trụ, từ () sinh khởi duy nhất một cặp phần tử đối xứng cùng với không gian và thời gian thì có đúng không?*

Nội dung chính ở trên được diễn đạt từ kết quả thiên quán, kết quả thiên quán này là sự thật của vũ trụ. Sự thật của vũ trụ thì không thay đổi theo cách nghĩ của con người, cái gọi là cho rằng, cho là, suy ra rằng, khẳng định rằng, theo tôi là, theo người kia thì, ... Mặt khác, khi duy nhất một cặp phần tử đối xứng được sinh khởi từ (), chúng đồng nhất với không gian và thời gian được sinh khởi, cho nên ngay lập tức chúng tác hợp đồng nhất với nhau trở thành (). Nói cho đúng, không có bất cứ khoảng thời gian để chúng tồn tại.

4.. *Nếu có người cho rằng sau mốc 0 của thời gian vũ trụ hoặc trong tương lai, cặp đối xứng gồm một tập vô hạn phần tử phi vật chất $\bar{A} \{\bar{A}_1, \bar{A}_2, \dots, \bar{A}_\infty\}$ cùng một tập vô hạn phần tử vật chất $A \{A_1, A_2, \dots, A_\infty\}$ tác hợp với nhau trở thành () thì có đúng không?*

Không đúng. Nội dung chính ở trên được diễn đạt từ kết quả thiên quán, kết quả thiên quán này là sự thật của vũ trụ. Sự thật của vũ trụ thì không thay đổi theo cách nghĩ của con người, cái gọi là cho rằng, cho là, suy ra rằng, khẳng định rằng, theo tôi là, theo người kia thì, ... Mặt khác, khi chúng được sinh khởi, vì tính phân tranh của các phần tử có tính phân tranh, ngay lập tức, các phần tử có tính phân tranh phân tranh không gian

lẫn nhau giữa chúng, không gian của mỗi phần tử này ngay lập tức bị biến dạng. Trong khi không gian của mỗi phần tử có tính hòa hiệp thì đồng nhất với không gian vũ trụ. Vì vậy, các phần tử có tính phân tranh không thể tác hợp đồng nhất tương ứng với các phần tử có tính hòa hiệp để trở thành ()

5.. *Nếu có người cho rằng tại mốc 0 của thời gian vũ trụ, từ () sinh khởi đồng thời n tập vô hạn phần tử phi vật chất và n tập vô hạn phần tử vật chất thì có đúng không?*

Điều này có khác gì chia tập vô hạn phần tử phi vật chất thành n tập con vô hạn phần tử phi vật chất, và chia tập vô hạn phần tử vật chất thành n tập con vô hạn phần tử vật chất.

6.. *Không gian và thời gian là gì?*

Để nhận thức, để phân biệt, để nhận biết thì sinh vật phải có ngôn ngữ. Nếu không có ngôn ngữ thì mỗi sinh vật không thể có nhận thức, có phân biệt, có nhận biết ngay cả đối với sự tồn tại của chính bản thân. Trong khi Sự thật của vũ trụ thì không có ngôn ngữ.

Không gian và thời gian là một cặp đối tượng song hành quyết định về sự nhận thức, sự phân biệt, sự nhận biết của sinh vật. Không có cặp đối tượng này, sinh vật không thể có nhận thức, có phân biệt, có nhận biết ngay cả đối với sự tồn tại của chính bản thân.

Sự thật của vũ trụ không có bất cứ liên quan đến ngôn ngữ cho nên không thể dùng ngôn ngữ để khái niệm về không gian và thời gian một cách tuyệt đối. Khái niệm không gian và thời gian là một khái niệm tương đối, và phải thừa nhận nó như thừa nhận ngôn ngữ.

Mỗi tồn tại đều có giá trị tồn tại của chính nó. Mỗi giá trị tồn tại của mỗi tồn tại luôn thể hiện thông qua hai mặt của chính nó. Một mặt là giá trị tự tồn tại – giá trị nội tại, mặt kia là giá trị được tồn tại – giá trị ngoại tại. Giá trị nội tại và giá trị ngoại tại cùng là một giá trị thể hiện giá trị tồn tại của mỗi tồn tại, nhưng hướng thể hiện ngược nhau. Ví dụ, một người tự biết mình đang tồn tại thì gọi đó là giá trị nội tại, người khác thấy có người này nên cho là có tồn tại người này thì đó là giá trị ngoại tại, hai giá trị này đều cùng là một giá trị tồn tại của người đó; Một mặt cầu thì có hai mặt, mặt trong và mặt ngoài, mặt trong thì gọi là giá trị nội tại, mặt ngoài thì gọi là giá trị ngoại tại, hai mặt này đều cùng là một mặt.

Mỗi tồn tại đều có không gian và thời gian. Không gian là giá trị ngoại tại, thời gian là giá trị nội tại, cả hai thể hiện cùng một giá trị tồn tại của tồn tại đó. Ví dụ, một người nhắm mắt lại và định tâm để không nhận thức từ bên ngoài thì người này không thấy mình có không gian, không thấy mình có thân thể nhưng người này biết mình đang tồn tại; Người này biết mình đang tồn tại vì người này có thời gian; Nếu người này không có thời gian, người này không thể biết mình đang tồn tại; Trong khi đó, một người ngoài nhìn thấy người này nên biết người này đang tồn tại; Người ngoài biết người này đang

tồn tại vì người này có không gian; Nếu người này không có không gian, người ngoài không thể biết người này đang tồn tại.

Không gian và thời gian là hai mặt của một giá trị của mỗi tồn tại, nên chúng cùng giá trị và trái ngược nhau. Nếu một tồn tại không còn tồn tại thì đồng thời không tồn tại không gian và thời gian của tồn tại đó. Tức là không gian và thời gian của tồn tại đó đã tác hợp đồng nhất với nhau để hủy diệt nhau, không còn tồn tại. Tuy nhiên, không có tồn tại nào bị hủy diệt, không còn tồn tại, nó chỉ có thể bị hủy hoại và biến đổi từ trạng thái này sang trạng thái khác, từ dạng này sang dạng khác. Không gian biểu hiện sự tồn tại của thời gian và thời gian biểu hiện sự tồn tại của không gian. Không gian và thời gian: cái này có mặt thì cái kia có mặt, cái này không có mặt thì cái kia không có, cái này sinh nên cái kia sinh, cái này diệt nên cái kia diệt. Cho nên, không gian và thời gian là một cặp đối xứng.

Mỗi tồn tại là một tập hợp các tồn tại sự kiện điểm liên tục, mỗi sự kiện điểm bao gồm một không điểm và một thời điểm. Giá trị của không điểm và giá trị của thời điểm đều cùng là giá trị của sự kiện điểm. Như vậy, không gian cũng là một tập hợp các không điểm liên tục, thời gian cũng là một tập hợp các thời điểm liên tục. Không-thời gian là một tập hợp các sự kiện điểm liên tục.

Kích thước của không điểm và thời lượng của thời điểm. Kích thước của không điểm là kích thước phát sinh trong một thời lượng của thời điểm. Thời lượng của thời điểm là thời lượng cần tiêu tốn để phát sinh được một kích thước của không điểm. Kích thước của không điểm thì bằng thời lượng của thời điểm. Kích thước của không điểm và thời lượng của thời điểm là giá trị nhỏ nhất nhưng khác không.

Đơn vị đo khoảng cách và đơn vị đo thời gian. Khoảng cách và thời gian có cùng đơn vị đo. Nếu chọn “mét” là đơn vị đo khoảng cách và “giây” là đơn vị đo thời gian thì phải chọn hệ số để quy đổi một “giây” bằng bao nhiêu “mét”: $s = u.m$.

7.. Nếu có người cho rằng tại mốc 0 của thời gian vũ trụ, từ () sinh khởi một cặp đối xứng gồm không gian và thời gian, sau đó hoặc trong tương lai, chúng tác hợp với nhau trở thành () thì có đúng không?

Không đúng. Nội dung chính ở trên được diễn đạt từ kết quả thiên quán, kết quả thiên quán này là sự thật của vũ trụ. Sự thật của vũ trụ thì không thay đổi theo cách nghĩ của con người, cái gọi là cho rằng, cho là, suy ra rằng, khẳng định rằng, theo tôi là, theo người kia thì, ... Mặt khác, khi chúng được sinh khởi, mỗi phân tử của tập vật chất A có một không gian riêng. Mặt khác, không gian và thời gian biểu hiện sự tồn tại của mỗi phân tử. Phân tử và Không-thời gian, cái này sinh khởi nên cái kia sinh khởi, cái này có mặt thì cái kia có mặt, cái này không có mặt thì cái kia không có mặt, cái này diệt nên cái kia diệt. Trong khi các phân tử không bị hủy diệt như đã nêu tại mục 4., nó luôn

SỰ KIẾN KHỞI NGUYÊN VŨ TRỤ

có mặt kể từ khi sinh khởi. Cho nên, không gian vũ trụ không thể tác hợp đồng nhất với thời gian vũ trụ để trở thành () trong khi các phần tử vẫn tồn tại.

.-----./-----.

Liên kết nguồn: [Phật Pháp Thường Tru](#)